

Τον λογαριασμό στον κύριο Ακη!

ΣΤΗ ΣΥΣΚΕΨΗ της κυβερνητικής επιτροπής, την περασμένη Δευτέρα, ο υπουργός Οικονομικών κ. Α. Παπαδόπουλος αγωνιζόταν να πείσει τους παρισταμένους πως τα περιθώρια είναι περιορισμένα και πως το περίφημο «κοινωνικό πρόσωπο» του ΠαΣοΚ μπορεί να τινάξει στον αέρα σκληρή προσπάθεια δύο χρόνων για να συμμαζευτούν τα δημόσια οικονομικά. «Στα τέτοια μου», ήταν η απάντηση του κ. Α. Τσοχατζόπουλου, μεσούσης της συνεδρίασης. «Εγώ θέλω να κερδίσω τις εκλογές...».

Ουδείς ασφαλώς μπορεί να αμφισβητήσει την ευγενή και θεμιτή φιλοδοξία του υπουργού Εσωτερικών κλπ. να παραμείνει στην εξουσία για άλλη μια τετραετία, ανανεώνοντας τη λαϊκή εντολή στο πρόσωπό του: ο Τζούλιο Αντρεότι έχει εγκαίρως και προ πολλού παραφράσει το γνωστό απόφθεγμα του λόρδου Αστορ, διακηρύσσοντας πως «η εξουσία φθείρει αυτόν που δεν την έχει...». Όπως ουδείς

μπορεί να αμφισβητήσει ότι στα πλαίσια αυτής της ευγενούς φιλοδοξίας, όλη η φιλολογία περί «κοινωνικού προσώπου» του ΠαΣοΚ δεν είναι παρά ένας νέος «Λόγος περί της μεθόδου». Δώστε, μιας και μας ψηφίσουν!

Τούτων λεχθέντων, το ερώτημα που προκύπτει είναι εξαιρετικά απλό: μπορεί κανείς να αγοράσει τις εκλογές και, αν ναι, πόσο κοστίζουν; Με άλλα λόγια, το πρόβλημα δεν είναι ο Ακης αλλά ο λογαριασμός του Ακη. Για το (κοινωνικό ή μη...) ΠαΣοΚ θα ήταν ενδεχομένως υποχρεωτικό να αναλάβει την ευθύνη του λογαριασμού υπό την προϋπόθεση ότι η αγορά των εκλογών είναι απλώς ζήτημα τιμής.

Είναι, όμως, έτσι; Ποιος πιστεύει σοβαρά ότι η δημοτικότητα της σημερινής κυβερνήσεως βρίσκεται στα χαμηλότερα επίπεδα που κατέγραψαν ποτέ δημοσκοπήσεις στην Ελλάδα εξαιτίας του κ. Παπαντωνίου ή του κ. Παπαδόπουλου; Ποιος πιστεύει σοβαρά ότι η φθορά της κυβερνητικής παράταξης γιγαντώνεται επειδή η οικονομική επιτροπή αρνείται να αποδεχθεί τις προτάσεις Τζουμάκα; Και ποιος πιστεύει σοβαρά ότι η εμπιστοσύνη προς την κυβέρνηση καταρρέει επειδή το πρό-

σωπό της χρειάζεται κατεπειγόντως κοινωνικό λίφτινγκ;

Προ ολίγων ημερών, ο κ. Ευ. Βενιζέλος ομολογούσε από τηλεόρασεως πως η δημοτικότητα της κυβερνήσεως δεν καταρρέει εξαιτίας των πολιτικών που εφαρμόζει ή των μέτρων που λαμβάνει στους επιμέρους τομείς, αλλά εξαιτίας του γενικού πολιτικού κλίματος που αποπνέει, της εικόνας που εκπέμπει, του ήθους που την χαρακτηρίζει. Είναι η Εκάλη, είναι η Πάτμος, είναι η Τήνος, είναι το Αμύνταιο...

Ο κ. Βενιζέλος πολύ δύσκολα μπορεί να χαρακτηριστεί «αμφισβητίας» ή «αντιηγετικός», το αντίθετο! Αν, όμως, έχει δίκιο ο Βαγγέλης, τότε έχει άδικο ο Ακης. Διότι όσα χρήματα και αν ξοδέψει ο κ. Παπαδόπουλος, δεν αγοράζεται ούτε εύκρατο πολιτικό κλίμα, ούτε καλή εικόνα, ούτε ήθος αψεγάδιαστο... Με άλλα λόγια, δεν αγοράζονται εκλογές! Και αν δεν αγοράζονται οι εκλογές, τότε γιατί να ανοίξουν τα ταμεία; Διότι, μεταξύ μας, ο μεγαλύτερος κίνδυνος δεν είναι να στερηθούμε τον Ακη, το 1997 ή νωρίτερα... Είναι να φύγει ο Ακης αλλά να μας αφήσει πίσω τον λογαριασμό του...

Του
Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ